

JULIE
HEILAND

DIANA, KRÁLOVNÁ SRDC

Príbeh jednej z najväčších ikon
všetkých čias

IKAR

JULIE
HEILAND

DIANA,
KRÁLOVNÁ SRDC

Preložil Andrej Zahorák

IKAR

Julie Heiland
DIANA. Königin der Herzen

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.

Published in 2021 by Ullstein Taschenbuch Verlag

Translation © 2024 by Andrej Zahorák

Cover design www.buerosued.de

© SZ Photo / Teutopress / Bridgeman Images SZP2103277

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9635-0

Román sa zakladá na skutočných udalostiach,
no ide o vymyslený príbeh lady Diany.
Nie všetky opisované scény sa reálne stali.
Niektoré udalosti sa v skutočnosti odohrali
inak alebo ich autorka pozmenila.
Aj dialógy sú z veľkej časti vymyslené.

*Venujem citlivým, nekonvenčním,
dobrosrdečným, rebelantským a vášnivým ženám.
Všetky nosíte korunu.*

Prológ

1996

Londýn bol neskoro večer ako vymenený. Metropola po dlhom dni utíchla. Iba kde-tu zopár mladých, ktorí zamierili do reštaurácie alebo baru. Dáma na prechádzke so psom. Podnikateľ privolávajúci taxík. Pred chvíľou spýchlo. Diana milovala zlatý odlesk pouličných lúčov na mokrom asfalte a tichý šum, keď okolo jej limuzíny prešlo auto. Občas letným pohľadom zablúdila do okien bytov a videla ľudí, ako sedia pred televízorom, cvičia, varia alebo fajčia pri otvorenom okne. Dokonca aj v moderných mrakodrapoch sa ešte kde-tu svietilo. Áno, Londýn bol v tomto čase čarovný.

„O dve minúty tam budeme,“ oznámil šofér.

Diana mu poďakovala a ponorila sa do myšlienok. Prečo cíti na hrudi taký tlak, aj keď sa konečne oslobodila z pút posledných rokov? Ako mohlo niečo, čo sa tak nádherne začalo, tak veľmi bolieť?

„To je paradox prírody.“ Asi tak by na otázku odpovedal Charles.

Diana sa usmiala. Aj preto ho kedysi milovala. Pre spôsob, akým sa racionálne snažil vysvetliť dokonca aj hlboké city.

Ukončenie manželstva storočia v malej súdnej sieni v Somerset House netrvalo ani tri minúty. Koľká irónia, že táto budova sa nachádzala necelé tri kilometre od Katedrály svätého Pavla, kde v onen nezabudnuteľný júlový deň povedala princovi z Walesu svoje áno.

Všeličo ju ešte vždy bolelo, ale rany sa časom hojili. Už dávno vedela, že jej sen sa nesplní, život sa jej v posledných rokoch zásadne zmenil. Dnešným dňom je všetkému koniec. Nový začiatok.

Diana išla na večeru s členmi Anglického národného baletu iba naoko. Nebola to však náhoda, že stretnutie sa uskutočnilo práve v deň jej rozvodu s Charlesom. Chcela ukázať svetu, že aj ako rozvedená žena dokáže byť šťastná, že sa nebude ukrývať doma, zatrpknutá a frustrovaná. Vkusný nohavicový kostým, v ktorom pôsobila elegantne a sebavedome, si vybrala zámerne. Bledomodrá farba pripomínala nekonečnú letnú oblohu.

Auto zastavilo.

Za tmavými oknami zažiarili blesky dvoch-troch fotoaparátov.

„Moment,“ povedala šoférovi.

Nikdy si nezvykla deliť sa o svoj život s verejnosťou, ale naučila sa, ako využiť médiá vo svoj prospech. Vystúpila na ľavej strane limuzíny, aby ju fotografi mohli lepšie zachytiť. Jej šťastný úsmev mal byť na všetkých titulkách.

Odvšadiaľ cvakali fotoaparáty. „Diana, ako sa cítite po rozvode? Čo budete robiť? Diana!“

Zámerne držala kabelku v ľavej ruke. Aby si všimli, že má nielen obrúčku, ale aj zásnubný prsteň zdobený diamantmi a zafírmí. Takto chcela svetu pripomenúť sľub, ktorý si s Charlesom dali v Katedrále svätého Pavla.

Nikdy nezabudne na ten júlový deň pred šesnástimi rokmi, keď ako dvadsaťročná nevesta s nesmelým úsmevom kráčala vo vejúcich bielych šatách k svojmu princovi, ktorý ju čakal pri oltári.

Bolo jedno, čo písali v novinách, bolo jedno, čo rozprávali ľudia, bolo jedno, čo tvrdil Charles - miloval ju. Videla mu to na očiach. Aj ona ho milovala. Každým úderom svojho srdca. Napriek všetkému, čo jej urobil, navždy ostane v jej srdci. Už sa tomu poddala, inak by ju to zbytočne bolelo. Koniec koncov, Charles bol otcom jej detí. Chcela mať konečne pokoj. Preto si ho bude pamätať ako zdržanlivého, melancholického mladého muža, akým bol na ich prvom stretnutí.

PRVÁ ČASŤ

1

1977

„Môžete sa na mňa spoľahnúť,“ povedal.

Jediná veta a v nej celý svet.

Prišiel v jedno sobotné dopoludnie. Sarah návštevu ohlásila veľkolepo. „Cez deň sa od neho drž čo najďalej!“ prikázala Diane. „Buď rada, ak sa s nami navečeriaš. A ako to zase vyzeráš?“

Diana mala na sebe biele nepriehľadné pančuchy, čierne body a ľahučkú hodvábnu šatku. Svoj baletný úbor.

Urobila by čokoľvek, aby si s princom a so sestrou mohla zajazdiť na koni. Dokonca prosíkala.

Sarah to iba utvrdilo v tom, že jej mladšia sestra je pre princa príliš detská.

Diana teda uvarila sebe a služobníctvu veľkú porciu pudingu, zaliezla s ňou do postele a začítala sa do jedného z ľúbostných románov Barbary Cartlandovej.

„V jeho hlase bolo toľko nehy, že mu pritisla líce na ramię... Zašepkal: ‚Dnes v noci, drahá moja, si iba dieťa, ešte nie si žena. Preto chcem byť princom tvojho srdca, rovnako ako ty si kráľovnou toho môjho.‘

„Milujem ťa,“ zašepkala a hlava jej klesla do mäkkých vankúšov.“

Diana sa prevrátila na chrbát, položila si knihu *Bride to the King* na brucho a založila si ruku pod hlavu. „Musí byť nádherné byť princeznou,“ vzdychla. „Čo myslíš, pani Harmony?“

Pani Harmony bola ružové morča patriace do obrovskej rodiny plyšových zvieratiek, ktoré zaberali takmer celé čelo Dianinej postele.

V románoch Barbary Cartlandovej bol život nádherne jednoduchý. Hrdinky boli krásne, len trochu osamelé. Potom však stretli lásku svojho života, rozkvitli a po niekoľkých dramatických vzostupoch a pádoch si konečne padli do náručia a boli šťastní až do smrti.

Nepodobal sa tak trochu jej vlastný život tejto literárnej telenovele? Alebo skôr rozprávke so smutným koncom?

Chodbou sa ako vojenský povel rozliehal Rainin hlas: „Dávajte pozor! Je to komoda z georgiánskeho obdobia! Viete vôbec, akú má hodnotu?“

Raine bola zlá macocha a práve nadávala služobníctvu. Diana bola Popoluška, šestnásťročné dievča, ktoré malo byť chlapcom. Po dvoch dcérach rodina Spencerovcov túžila po následníkovi. Namiesto neho však prišla na svet Diana. Trpké sklamanie. Nenapravil ho ani jej malý brat Charles, ktorý sa narodil po troch rokoch. O štyri roky sa ich rodičia rozviedli.

Diana vyskočila z postele a zamyslene sa pozrela z okna. „Nádhera,“ rozplýval sa často jej otec, keď pri jazde na koni blúdil pohľadom po rozľahlej, mierne kopcovitej poľnohospodárskej pôde. V jesennom svetle stromy žiarili hrdzavočervenou a žltou farbou. Široko-ďaleko nebolo nič, iba domčeky a ovce.

„Do dražby zoberte aj tento otrasný obraz!“

Odkedy sa Dianin otec minulý rok oženil s Raine, vyžívala sa v úlohe vládkyne panstva v Althorpe. Všetko, čo jej prišlo pod ruku, predávala na aukciách. Nábytok, ktorý bol po generácii majetkom rodiny Spencerovcov, nahradila lesklým gýčom. Diana nevlastnú matku nenávidela, hoci bola dcérou jej obľúbenej autorky Barbary Cartlandovej. Ako im to otec mohol urobiť, že sa tajne zosobášil s tou uvrieskanou smiešnou ženou?

Znova sa jej zmocnil ten pocit... Akoby jej srdce zvierala chladná železná päšť. Akoby na tomto svete nemala miesto. Žiarivé jesenné farby zmizli za sivým oparom stúpajúcim zo zamrznutých polí a zámok zo šestnásteho storočia so stodvadsaťjeden izbami jej pripadal neskutočne veľký. Ako opustený ostrov uprostred ničoho.

Zakaždým, keď sa Diany zmocnil tento pocit, tancovala. Pretože keď tancovala, všetko z nej opadlo. V sekunde zabudla na nevlastnú matku, na zlé známky v škole, dokonca aj na to, že Sarah jej pod hrozbou smrti zakázala opustiť izbu. Na nekonečne dlhej chodbe robila piruety a pochabo vyplazovala jazyk predkom, ktorí si ju prísne premeriavali z obrazov. Dianina matka Frances sa jej raz priznala, že na panstve sa nikdy necítila dobre. „Je to tu ako v múzeu po otváracích hodinách.“

Diana najradšej tancovala vo vysokej, impozantnej Woottonovej sále, ktorej čierno-biela dláždená podlaha pripomínala šachovnicu. Najradšej mala step, pretože hluk, ktorý pri ňom robila, privádzal Raine na pokraj šialenstva.

Zo zamyslenia ju vytrhlo vrčanie motora. Mierne zadýchaná sa postavila k oknu. Uvidela dve autá. Čierny Jaguár a športiak. V tej chvíli vystúpil.

Diana pravidelne obdivovala v televízii jeho dobrodružstvá na lyžiarskych svahoch, zoskoky padákom a úspechy v póle.

Jeho fotku mala zavesenú v internátnej izbe.

Najžiadanejší starý mládenec na svete vystúpil z auta pred domom jej rodičov.

Sarah ho pozdravila koketným úklonom. „Vaša výsosť.“

V úzkych jazdeckých nohaviciach a priliehavom saku, príliš tenkom na novembrové počasie, vyzerala dobre. Konečne sa pozviechala. Pred dvomi rokmi ju nečakane opustil priateľ a odvtedy takmer nejedla. Napokon však nadobudla dostatočné sebavedomie, aby pozvala princa z Walesu na poľovačku na rodinné panstvo.

Sarah priviedla princa do ich sídla. Diana rýchlo vbehla do susednej galérie.

„Počkajte, prosím, vo vstupnej hale,“ počula hovoriť Sarah. „Prikážem osedlať kone.“

Diana namiesto toho, aby sa utiahla do svojej izby, ako sľúbila sestre, vykukla spoza rohu. Dávať sa na princa malo pre ňu magickú príťažlivosť.

V elegantnom tvídovom saku trochu pripomínal šľach-tica z minulého storočia. So záujmom si prezeral obrazy, ktoré zdobili steny od podlahy až po strop a bol na nich ten istý výjav – lov na líšku. Otočil sa k ďalšiemu umeleckému dielu a Diana si ho prezrela z profilu. Vedela, že by mala čo najrýchlejšie zmiznúť, ale ostala ako priklincovaná. Nevedela sa od neho odpútať. Ako tam tak stál, s rukou za chrbtom pred olejomalbou v masívnom ráme, na ktorej jazdec prenasledoval líšku, Diane pripadal... osamelý. Stratený. Možno aj smutný.

Zrazu akoby vycítil jej prítomnosť, otočil sa a pozrel na ňu.

Pretože pohľad do jeho modrých očí ju zasiahol, pretože nevedela, čo má povedať, a pretože by ju Sarah zabila, nemala inú možnosť ako utiecť. Náhlila sa po širokom schodisku pokrytom červeným kobercom a schody vyzgali hlasnejšie než zvyčajne.

Keby sa trochu poponáhľala, možno by stihla ujsť.

Zabrzdil ju však jeho hlas. Hlas, ktorý už stokrát počula v televízii alebo rádiu, ale v tej chvíli znel oveľa rozrušenejšie, aj keď povedal len jediné slovo. „Prepáčte!“

„To som iba ja,“ zašepkala. „Diana. Mladšia sestra Sarah.“ Neodvážila sa naňho pozrieť, sklopila zrak k baletným piškótam, až kým si neuvedomila, že členovi kráľovskej rodiny sa treba ukloniť. „Vaša kráľovská výsosť.“

Pousmial sa.

„Prosím, tvárte sa, že tu nie som.“

„Prečo by som mal?“ spýtal sa.

„To vám nesmiem prezradiť,“ odvetila a mierne naklonila hlavu.

„Ani keď vám vrátim šatku?“

Diana si siahla na krk, no princ už držal jej šatku v rukách. Možno ju stratila zámerne, hoci by to, samozrejme, nikdy nepriznala.

„Nuž?“ nástojil.

„Sľúbte mi, že to nikomu nepoviete.“

„Môžete sa na mňa spoľahnúť,“ prikývol a jeho pohľad už zrazu nebol taký osamelý a smutný. Bol lákavý ako jarná lúka plná kvetov. Ako mäkká tráva, do ktorej chcete spadnúť. Jeho teplý hlas a jasný pohľad ju upokojovali a opadla z nej nesmelosť.

„Musela som sestre prisahať, že zostanem v izbe. Bála sa, že vás vyplaším.“

„A čím?“

„Například trénováním baletu v galérii. Rada tancujem. Vo vstupnej hale. Alebo vonku na hradbách.“ Na dôkaz toho urobila piruetu, čo ho rozosmialo. „Rád tancujete, sir?“

„Keď počujem rytmickú hudbu, neviem sa ovládať,“ odvetil. „Žiaľ, ja si nemôžem dovoliť tancovať na hradbách.“

„Mali by ste to vyskúšať. Je to skvelé.“

Pozreli sa na seba a Diana si zrazu uvedomila všetky svoje nedostatky. Ako detsky musela vyzeráť v pančuchách a v body, s rumencom na tvári.

„Cvičím na školské predstavenie,“ rýchlo vysvetlila. „Hráme Shakespearovu hru.“

„Shakespeare je jeden z mojich obľúbených dramatikov. Divadlo ma odjakživa priťahovalo.“

„Vážne?“

Zrazu sa zhrbil a vystrúhal hrôzostrašnú grimasu. „A keďže si nemôžem krátiť tieto krásne výrečné dni ako milenec, som ochotný stať sa zloduchom!“ zacitoval a s úsmevom dodal: „Kedysi som hral v školskom divadle vojvodu z Gloucestru, znetvoreného následníka trónu z pätnásteho storočia. Možno by som sa mal zamyslieť, prečo ma režisér obsadil do tej úlohy.“

Dianu očarilo, ako si sám zo seba uťahoval, a zachichotala sa.

„Akú hru nacvičujete?“ spýtal sa.

„Romea a Júliu.“

„Stavím sa, že hráte Júliu.“

Dvorí jej? Alebo je iba zdvorilý? Diana nemala s mužmi nijaké skúsenosti, ale cítila chvenie v bruchu a podlažovali sa jej kolená.

„Nie. Nemám rada, keď som stredobodom pozornosti. Hrám iba vtedy, keď nemusím nič hovoriť. Obdivujem

vás, ako suverénne vystupujete na verejnosti. Vždy pôsíte tak sebavedome a uvoľnene. Akoby ste sa nikdy ničoho nebáli.“ Diana myslela na zoskok padákom, riskantné zjazdy a kariéru pólistu. Charles bol dokonalou kombináciou akčného hrdinu a princa.

„Viete, hranice určuje strach. Keď človek vyrastá pod drobnohľadom médií, inak to ani nejde,“ rozhodne vyhlásil a rozhladal sa. „Takže toto je tá slávna galéria zámku Althorp, o ktorej všetci hovoria?“

Diana prikývla.

Urobil k nej dva kroky a podal jej hodvábnu šatku, ale keď si ju chcela vziať, nepustil ju. „Nechceli by ste mi po večeri galériu ukázať?“

S radosťou, chcela odvetiť, no nestihla to, pretože v miestnosti sa zrazu objavila sestra. Ako ju len Diana mohla prepočuť, keď podpätky jej jazdeckých čižiem tak hlasno búchali na podlahe? „Ach, tu ste, sir. Kone sú...“ Keď Sarah zbadala Dianu, úsmev jej zamrzol. „To som si mohla myslieť.“ Otočila sa k princovi a pokračovala: „Prepáčte, prosím, že vás moja malá sestra obťažovala. Občas nevie, čo si môže dovoliť. Namýšľa si, že je niečo viac. Veď preto ju aj voláme ‚vojvodkyňa‘.“

„Ja si nič nenamýšľam!“

„Nechcela si si náhodou čítať v izbe?“

Diana sestru zbožňovala a zároveň k nej pociťovala veľký rešpekt. Preto sama seba prekvapila, keď hrdo zdvihla bradu a vyhlásila: „Princ ma požiadal, aby som mu ukázala galériu.“

2

Keď Diana v nedeľu večer kráčala po schodoch do svojej izby v dievčenskej internátnej škole West Heath v Kente, mala pocit, že sa vznáša.

Ak bude počet schodov párny, Charles na mňa myslí.

Alebo sa jej to všetko iba snívalo?

Dvadsaťdva schodov. Usmiala sa.

Bez zaklopania vošla do izby. Carolyn sedela v tureckom sede na posteli, obklopená sladkosťami. „Tri čokolády, vrečko gumových medvedíkov a dva balíčky týchto neuveriteľne lahodných praliniiek,“ vyratúvala.

„Čo robíš?“ Diana sa ešte viac rozžiarila.

„Nazvime to inventúra. Ak sú tie drahé pralinky od mojej mamy, znamená to, že ma má radšej než otec?“ Carolyn sa zatvárala, že nad tým seriózne uvažuje, a otvorila vrečko gumových medvedíkov. „Buď ma chcú rodičia vykŕmiť, alebo si naozaj myslia, že mi ich rozvod neublíži, ak ma napchajú čokoládou.“

Možno to bola len náhoda, že dali Carolyn bývať s Dianou. Alebo si nejaký učiteľ myslel, že sa k sebe budú hodiť, keďže boli jediné v celom internáte, ktorých rodičia sa rozvádajú. Odkedy sa spriatelili, Diana sa medzi

spolužiakmi necítila ako z inej planéty. Carolyn vedela, aké to je byť stále medzi dvoma mlynskými kameňmi, zasypávaná darčekom, ako keby si tým rodičia mohli kúpiť lásku svojho dieťaťa.

„Mňa by skôr zaujímalo, prečo si vysmiata ako slniečko na hnoji,“ vyhlásila Carolyn a prižmúrenými očami sa zadávala na Dianu, akoby jej čítala myšlienky.

„Videla som ho!“ vykrikla Diana, urobila otočku a hodila kabelku na posteľ. „Konečne som ho videla naživo!“

Carolyn vypleštila oči. „Jeho? Hovor!“

Pohľad jej padol na fotku, ktorú dievčatá počas jedného nočného cukrového opojenia vystrihli z časopisu a nalepili ju nad biely lakovaný nočný stolík. Bol na nej hrdý princ Charles po zápase v póle, cválajúci na koni. V ruke držal pátku ako kopiju. Bol to neskutočne silný, mužný a hrdinský záber. Pod ním boli dve zarámované fotografie Dianiných škrečkov Muffiho a Puffiho.

Carolyn tomu nemohla uveriť. „Ty si vážne stretla princa Charlesa?“

„Áno. Konečne! Stál rovno pred mnou!“ Diana si sadla vedľa Carolyn na posteľ, ktorá vďaka bielemu podstavcu s ornamentmi nemohla byť dievčenskejšia. Závesy, posteľná bielizeň, dokonca aj tapety boli kvetované. *Ochránime vaše dcéry!* sľubovala rodičom internátna škola West Heath. *Žiadny rokenrol, žiadne sukne nad kolená. Dievčatá sa u nás naučia, ako pripraviť svojmu budúcemu manželovi chutný cordon bleu!*

„Pri večeri sme sedeli za jedným stolom. Dýchali sme ten istý vzduch! On... Ani neviem opísať, aké to bolo skvelé. Vyžaruje z neho niečo zvláštne.“

„Ja ti poviem, čo z neho vyžaruje,“ sucho poznamenala Carolyn. „Že je to budúci kráľ Veľkej Británie.“

„Nie, to som nemyslela,“ namietla Diana. „Naživo je ešte pôsobivejší ako na fotkách v novinách. Všetko na ňom je pôsobivé!“

„Aj odstavajúce uši?“

„Sú to perfektne odstavajúce uši,“ vzdychla Diana a Carolyn jej podala vrečko cukríkov.

„Poďme na to pekne od začiatku – kde ste sa stretli?“ spýtala sa Carolyn, vyskočila z postele a zmizla pod ňou.

Diana porozprávala priateľke, že Sarah pozvala princa na lovecký víkend. „Chcel, aby som mu ukázala galériu, ale Sarah mi skrížila plány. Povedala, že je to jej hosť, takže galériu mu ukáže ona.“

„To si jej dovolila?“

„A čo som mala robiť? Ale neodpustila som si poznámku – tak ti aspoň ukážem, kde sa rozsvetuje.“

Carolyn sa zachichotala. „Tak jej treba! Nič si z toho nerob. Sarah sa len bojí, že princ by o teba mohol mať záujem. Dobre vie, aká si pekná. Nepotrvá dlho a pomotáš hlavu všetkým mužom.“

Diana sa posadila, zaklonila hlavu a pozorovala sa v zrkadle. V porovnaní so svojimi krásnymi, talentovanými a vtipnými sestrami sa cítila ako škaredé káčatko.

„Prestaň.“ Carolyn vyšla spod postele s kopou časopisov. „Pozri sa na seba! Tvoje modré oči roztopia každé srdce. Bože, čo by som len dala za tvoju broskyňovú pokožku! A tie ružové líca, ako keby si sa práve vrátila z prechádzky.“ S povzdychom sa druhýkrát stratila pod posteľou. „Počúvala si ich, keď mu Sarah ukazovala galériu?“

Diana sa usmiala. „Jasné! Ach, Carolyn... On je taký múdry! Poznal každého umelca. Vedel, ktorý obraz namaloval ten... van Dyck, či ako sa volá.“

„Samozrejme, veď je od teba o trinásť rokov starší. Aj môj otec toho veľa vie.“

„V porovnaní s ním som hlúpe decko. Mám hrozné známky.“

Diana nebola taká snaživá ako jej sestra Jane alebo cieľavedomá ako Sarah. Namiesto toho, aby trávila dni vo vydýchanej triede, radšej chodila na školské výlety do parku Darenth a do nemocnice pre mentálne a telesne postihnutých.

Carolyn vyložila na posteľ kopy časopisov a naliehavo sa pozrela na Dianu. „To, že nemáš dobré známky, ešte neznamená, že si hlúpa. Si len lenivá. Veď si vyhrala veľa cien v plávaní a stepe.“

„Ako to s tým súvisí?“

„Súvisí! Znamená to, že ak ti o niečo ide, si cieľavedomá. Okrem toho nepoznám nikoho, kto dokáže tak pekne komunikovať s ľuďmi ako ty.“ Carolyn sa oprela o čelo postele, vzala si jeden z časopisov a začala v ňom listovať, akoby niečo hľadala. „Sarah teraz chodí s princom?“

Dianin zasnený úsmev zmizol. „Neviem. Nevyzerajú tak. Flirtovali síce, ale nezdá sa mi, že by boli zamilovaní. Hlavne nie Charles. Pripadá mi skôr...“ Diana pokrčila plecami, „... smutný.“

„Smutný? Princ Charles rozhodne nesmúti. Nepovedal nedávno jeho milovaný prastrýko lord Mountbatten v jednom rozhovore, že jeho synovec iba skáče z jednej postele do druhej?“

„Aj keby, muži sa môžu zmeniť,“ polohlasom poznamenala Diana, pretože v skutočnosti o mužoch nič netušila. „Čo to vlastne robíš?“

„Som o krok pred tebou a rešeršujem,“ zahundrala Carolyn, sústredene listovala v časopise a rýchlo preletela očami